

2) EU-retten skal fortolkes således, at artikel 167 og artikel 168, litra a), i direktiv 2006/112 samt princippet om afgiftsneutralitet, retssikkerhedsprincippet og ligebehandlingsprincippet ikke er til hinder for, at modtageren af en faktura nægtes retten til at fradrage indgående merværdiafgift som følge af, at der ikke har fundet en faktisk afgiftspligtig transaktion sted, selv om der ikke i den berigtigede afgiftsansættelse, som er rettet til udstederen af denne faktura, er foretaget en berigtigelse af den merværdiafgift, som nævnte udsteder har angivet. Hvis der imidlertid, henset til svig eller uregelmæssigheder begået af udstederen eller et tidligere omsætningsled i forbindelse med den transaktion, der tjener som grundlag for at støtte fradragsretten, må anlægges det synspunkt, at denne transaktion ikke faktisk er blevet gennemført, skal det på grundlag af objektive forhold godtgøres, uden at det hermed kræves, at modtageren af fakturaen foretager kontroller, som ikke påhviler ham, at denne modtager vidste eller burde have vidst, at nævnte transaktion var led i merværdiafgiftssvig, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 80 af 17.3.2012.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Krajský súd v Prešove (Slovakiet) den 6. november 2012 — Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA mod Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

(Sag C-496/12)

(2013/C 86/10)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Krajský súd v Prešove

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA

Sagsøgt: Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal bestemmelserne i Den Europæiske Unions direktiver, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF (¹) af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed, Rådets direktiv 85/374/EØF (²) af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar samt de andre direktiver vedrørende forbrugerbeskyttelse, fortolkes således, at en juridisk person nyder den samme beskyttelse som forbrugere, når den i forbindelse med aftaler, der er omfattet af disse direktivers anvendelsesområde, ikke handler inden for rammerne af sin erhvervsmæssige eller handelsmæssige beskæftigelse?
- 2) Skal bestemmelserne i Den Europæiske Unions direktiver, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed og Rådets direktiv

85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovbestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, som begrænser retten til at kræve kompensation — såsom tilbagebetaling af fejlagtigt erlagte afgifter — når der konstateres en defekt ved den leverede vare, til kun at omfatte perioden efter den seneste aflæsning af den defekte vandmåler inden fremsættelsen af en anmodning?

(¹) EFT L 171, s. 12.

(²) EFT L 210, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien) den 19. december 2012 — Loredana Napoli mod Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

(Sag C-595/12)

(2013/C 86/11)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Loredana Napoli

Sagsøgt: Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

Præjudicielle spørgsmål

- 1) For det første, skal artikel 15 i direktiv 2006/54/EF (¹) (tilbagevenden fra barselorlov) finde anvendelse på deltagelse i et erhvervsuddannelseskursus vedrørende et arbejdsforhold, og skal den da fortolkes således, at en kvindelig arbejdstager efter orlovsperiodens ophør er berettiget til at blive optaget på samme igangværende kursus, eller kan den fortolkes således, at hun kan blive optaget på et senere kursus, selv om kursusstarten, i det mindste hvad angår tidspunktet, er usikker?
- 2) For det andet, skal artikel 2, stk. 2, litra c), i direktiv 2006/54/EF, hvorefter enhver form for dårligere behandling af en kvinde i forbindelse med barselorlov betragtes som forskelsbehandling, fortolkes således, at en kvindelig arbejdstager nyder en absolut beskyttelse — som ikke kan forringes i tilfælde af modstående interesser — mod enhver form for reel forskelsbehandling (Domstolens dom af 30.4.1998, sag (C-136/95), Thibault) og således er til hinder for nationale bestemmelser, der udelukker hende fra et erhvervs kursus og samtidig sikrer hendes mulighed for at deltage i næste

kursus, med det formål at garantere en egnet uddannelse, men fratager hende muligheden for på et tidligere tidspunkt at tiltræde en ny stilling sammen med de mandlige deltagere fra udvælgelsesprøven og kurset og herved oppebære den hermed forbundne løn?

- 3) For det tredje, skal artikel 14, stk. 2, i direktiv 2006/54/EF, hvorefter ulige behandling, der er baseret på specifikke træk, der udgør et regulært erhvervmæssigt krav, ikke udgør forskelsbehandling, fortolkes således, at medlemsstaten kan forhale adgangen til arbejdet til skade for en kvindelig arbejdstager, som ikke har kunnet færdiggøre sin erhvervsuddannelse på grund af barselorloven?
- 4) For det fjerde, såfremt artikel 14, stk. 2, på et abstrakt plan betragtes som anvendelig i den i spørgsmål c) angivne situation, skal denne bestemmelse, sammenholdt med det almindelige proportionalitetsprincip, da fortolkes således, at den er til hinder for nationale bestemmelser, som fastsætter, at en kvindelig arbejdstager som følge af fravær på grund af barselorlov udelukkes fra kurset, i stedet for, at der arrangeres parallel ekstraundervisning med det formål at kompensere for fraværet, idet rettighederne for den kvindelige arbejdstager, der lige har født, kombineres med den offentlige interesse, selv om dette medfører organisations- og finansieringsomkostninger?
- 5) Afslutningsvis, såfremt direktiv 2006/54/EF fortolkes således, at det er til hinder for de nævnte nationale bestemmelser, er der da set i dette perspektiv tale om bestemmelser, der automatisk træder i kraft, og som den nationale ret umiddelbart skal anvende?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5.7.2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning), EUT L 204, s. 23.

Appel iværksat den 19. december 2012 af Isdin, SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 9. oktober 2012 i sag T-366/11 — Bial-Portela & C^a, SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Isdin, SA (ved advocate H.L. Mosback samt abogados Marín Raigal, P. López Ronda og G. Macias Bonilla)

De andre parter i appellsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) og Bial-Portela & C^a, SA

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den anfægtede afgørelse ophæves.
- Afgørelsen truffet den 6. april 2001 af Første Appellkammer ved Harmoniseringskontoret, hvorved indsigelsen i det hele blev afvist, stadfæstes.
- Bial-Portela & C^a, SA tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af beviserne, idet den i den appellerede doms præmis 34 anførte, at »appelkammeret med urette lagde til grund, at der ikke er nogen fonetisk lighed mellem tegnene«. Imidlertid lagde appelkammeret ikke, således som Retten har anført, med urette til grund, at der ikke var nogen fonetisk lighed mellem tegnene, men foretog derimod en korrekt analyse af den fonetiske lighed mellem tegnene og konkluderede, at tegnenes samlede lydbillede er forskelligt på trods af de fonetiske ligheder mellem dem. Det gøres gældende, at appelkammerets ovennævnte konklusion, der blev urigtigt gengivet af Retten, bør stadfæstes.

Appellanten gør endvidere gældende, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, idet den i den appellerede doms præmis 40 lagde til grund, at »varerne i klasse 3 og en stor del af varerne i klasse 5 (...) sædvanligvis udstilles i supermarkeder og derfor vælges af kunderne efter en visuel undersøgelse af emballagen«. Denne konklusion vedrørende de faktiske omstændigheder var ikke underbygget af nogen beviser og udgjorde dermed en urigtig gengivelse af faktiske omstændigheder, hvorpå en beslutning skulle have været støttet. Denne faktiske omstændighed blev endvidere ikke fremført af nogen af parterne, hvorfor den kun kunne tages i betragtning, såfremt den var velkendt (idet en sådan konklusion i sig selv ville udgøre en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, når henses til argumenterne til støtte for, at denne faktiske omstændighed er lidet sandsynlig). Følgelig kan denne faktiske omstændighed ikke danne grundlag for en konklusion, hvorefter der foreligger risiko for forveksling.

Appellanten gør endvidere gældende, at princippet om audi alteram partem, der er fastsat i varemærkeforordningens (¹) artikel 76, stk. 1, (tidligere artikel 74, stk. 1, i forordning nr. 40/97 (²)), er blevet tilsidesat af Retten og at den foretog en urigtig anvendelse af varemærkeforordningens artikel 8, stk. 1, litra b), og relevant retspraksis, hvorved der er sket tilsidesættelse af EU-retten. Retten foretog ikke en samlet bedømmelse af de omhandlede mærker, der tog alle faktorer af betydning for den foreliggende sag i betragtning.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

(²) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 11, s. 1).